

N:o 6.

Ank. till Riksd. Kansli den 13 Febr. 1874, kl. 2 e. m.

Utlåtande, i anledning af Kongl. Maj:ts nådiga Proposition med förslag till förordning angående ändring och tillägg i vissa §§ af Sjölagen.

Till Lag-Utskottets behandling hafva begge Kamrarne öfverlemnadt omförmälda Kongl. Proposition, hvilken är af följande lydelse:

»Sedan uti en under innevarande år uti Storbritannien utgifven lag, benämnd »The Merchant Shipping Acts Amendment Act», blifvit stadgad, att vid sammanstötning emellan två fartyg hvartderas befälhafvare åligger att, om så erfordras och sådant utan fara för eget fartyg, dess besättning och passagerare ske kan, stanna i närheten af det andra fartyget och lemna det erforderligt bistånd samt äfven meddela detsamma uppgift å det egna fartygets namn, hemort m. m., hvarförutom lagen innehåller bestämmelser om påföljden för fartygsbefälhafvares underlåtenhet att fullgöra omförmälda åliggande, har Kongl. Storbritanniska Regeringen på ministeriel väg hos Kongl. Maj:ts Regering gjort framställning, bland annat, derom, att likartade föreskrifter måtte meddelas till efterättelse för svenska fartygsbefälhafvare.

Kongl. Maj:t har för sin del funnit en sådan lagstiftningsåtgärd vara nyttig och ändamålsenlig; och då utan tvifvel de ifrågasatta stadgandena säkrare komma till vederbörandes kännedom, om de införas i Sjölagen, än derest de i en särskild författning upptagas, har ett förslag om tillägg och ändring i vissa §§ af Sjölagen blifvit utarbetadt. Med öfverlemnande af de i Högsta Domstolen och Stats-Rådet angående denna fråga hållna protokoll, vill Kongl. Maj:t alltså, enligt § 87 Rege-
ringsformen, föreslå Riksdagen antagande af följande:

»Förordning angående tillägg och ändring i vissa §§ af Sjölagen.

Häri genom förordnas, dels att i 176 § af Sjölagen införas ett så lydande tillägg:
Bih. till Riksd. Prot. 1874. 7 Saml. 3 Häft.

Stöter fartyg med annat samman; åligge befälhafvare, såvidt utan fara för eget fartyg samt besättningen och passagerarne derå ske kan, att ej mindre lemna det andra fartyget, dess besättning och passagerare all hjälp, som är möjlig och behöflig för afvärjande af den genom sammanstötningen uppkomna faran, än äfven för det-
 sammas befälhafvare uppgifva namnet på sitt eget fartyg, dess hemort samt namnen å de orter eller hamnar, hvarifrån det kommer och hvarthän det skall gå;

dels ock att 289 § 2 mom. af ofvannämnde lag skall erhålla följande förändrade lydelse:

Lemnar han fartyget, när det är stadt i fara, utan att iakttaga hvad 176 § i thy fall stadgar eller hvad i öfrigt åligger honom som en god sjöman, eller uraktlåter han hvad, efter hans fartygs sammanstötning med annat, af honom enligt samma § 2 mom. iakttagas skall; straffes med böter högst femhundra Riksdaler, eller med fängelse från och med en månad till och med två år.»

Utskottet, som för sin del gillar det med förevarande förslag afsedda ändamål och, beträffande sättet för de i fråga varaende stadgandenas bringande till vederbörandes kännedom, delar den i propositionen yttrade åsigt, att de böra i Sjölagen införas hellre än i en särskild författning upptagas, har icke funnit skäl till anmärkning emot det till 176 § i nämnde lag föreslagna tillägg, som synes innefatta erforderliga föreskrifter om hvad vid fartygs sammanstötning befälhafvare å det ena har att i förhållande till det andra iakttaga.

Hvad sedermera angår 289 § 2 mom. af samma lag — hvaruti blifvit föreslagna förändringar *dels* genom inskjutande af en så lydande mening »eller uraktlåter han hvad, efter hans fartygs sammanstötning med annat, af honom enligt samma § 2 mom. iakttagas skall,» *dels* ock medelst borttagande af nu gällande föreskrift om minimibelopp för de i berörda lagrum stadgade böter — finner Utskottet den förra förändringen, hvilken föranledts af tillägget till 176 §, icke lemna anledning till anmärkning, men deremot den senare utgöra en af omständigheterna icke påkallad afvikelse från de i öfrigt vid bötesbestämmelserna i Sjölagen följda grunder, hvarigenom ej blott öfverensstämmelsen i nämnde lag rubbas utan, hvad betänkligare är, oriktig lagtillämpning kunde förorsakas.

I 289 § 2 mom. stadgas nemligen det ansvar, hvartill befälhafvare må dömas ej blott för de i föreslagna 2 mom. af 176 § omtalade förseelser, utan äfven för de förseelser, som omförmälas i 1 mom. af 176 §. För sistnämnda slags förseelser, derest de begås af sjöman, stadgas ansvaret i 293 § 3 mom. Om nu i 289 § 2 mom., enligt förslaget, borttoges det nuvarande för befälhafvare stadgade minimum af böter, Etthundra Riksdaler, medan i 293 § 3 mom. lemnades att kvarstå dervarande för sjöman stadgade minimum af böter, Femtio Riksdaler, så kunde vid särskilda domstolar inträffa, att för alldeles enahanda förbrytelse emot 1 mom. af 176 § befälhafvare blefve fälld till ringare bötesbelopp, än sjöman, eller åtminstone till böter, hvilka stode i helt annat förhållande till de böter, som kunna sjöman

ådömas, än nu gällande lag genom sina nyssnämnda lägsta bötesbestämmelser förutsätter.

Vid detta förhållande, och då härtill kommer att det i 289 § 2 mom. nu stadgade bötesansvar ingalunda synes vara för strängt för de i tillägget till 176 § afsedda förbrytelser, anser Utskottet skäl till den i detta hänseende föreslagna förändringen icke förefinnas; och får alltså Utskottet vördsamt hemställa:

att Riksdagen, med förklarande att Kongl. Maj:ts ifrågavarande Proposition icke kan oförändrad bifallas, måtte för sin del besluta antagandet af följande

”Förordning angående tillägg och ändring i vissa §§ af Sjölagen.

Härigenom förordnas, *dels* att i 176 § af Sjölagen införas ett så lydande tillägg:

Stöter fartyg med annat samman; åligge befälhafvare, såvidt utan fara för eget fartyg samt besättningen och passagerarne derå ske kan, att ej mindre lemna det andra fartyget, dess besättning och passagerare all hjälp, som är möjlig och behöflig för afvärjande af den genom sammanstötingen uppkomna faran, än äfven för detsammas befälhafvare uppgifva namnet på sitt eget fartyg, dess hemort samt namnen å de orter eller hamnar, hvarifrån det kommer och hvarthän det skall gå;

dels ock att 289 § 2 mom. af ofvannämnde lag skall erhålla följande förändrade lydelse:

Lemnar han fartyget, när det är stadt i fara, utan att iakttaga hvad 176 § i thy fall stadgar eller hvad i öfrigt åligger honom som en god sjöman, eller uraktlåter han hvad, efter hans fartygs sammanstöting med annat, af honom enligt samma § 2 mom. iakttagas skall; straffes med böter från och med etthundra till och med femhundra Riksdaler, eller med fängelse från och med en månad till och med två år.”

Stockholm den 12 Februari 1874.

På Utskottets vägnar:

Eric Sparre.